

P. SZÁVAI ESZTER

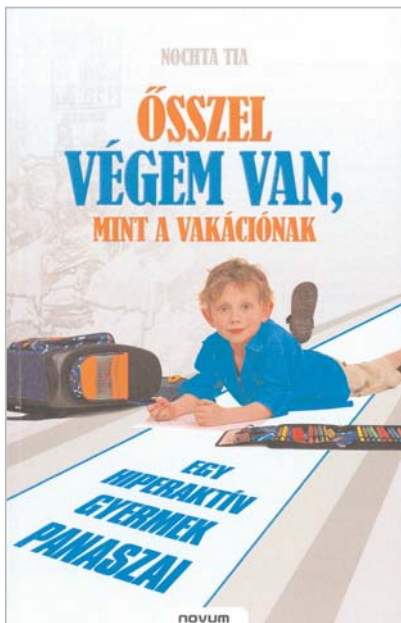
MIÉRT NE?

*– az élet hiperaktív gyerekekkel –**Gabó és Eddy, a két új barátom**Nochta Tia és Tea Teadore könyvéből*

Hiszem, hogy nem véletlen, hová születünk. Hiszem, hogy azért épp oda, mert ott van dolgunk. Hiszem, hogy a hasznos könyvek is eljutnak oda, ahol dolguk van, ahol hasznára válnak az olvasónak. Akkor is célba érnek, ha az ember nem is keresi őket. Valahogy megtalálnak. És általában akkor, amikor épp szükséges.

Épp nemrég talált meg engem két könyv. Épp időben. Épp, mielőtt újra – tízezredszer, mióta Kócos megszületett – korbácsolni kezdtem volna magam, hogy valamit nagyon elszúrtam. Biztos valamit rosszul csináltam. Már jó régóta. Biztos túlzás volt, hogy mindig figyeltem, kényelmes legyen a ruházata, megfelelő a lábbeli kiképzése – ezért ekkora gond a zokni?! Pedig már ősz van, zokni nélkül, csak úgy szandálba bújva nem lehet iskolába menni. Lehet, már a ruginál elszúrtam. Nem adtam rá olyan rugit, aminek az orrvarrása nyomhatta a lábujjait. Biztos ezért van, hogy egyik zokni sem megfelelő. Az egyik túl szoros, a másik túl laza. Az egyik snassz, a másik meg cérnás. Amelyiknek túl hosszú a szára, az nyom térdhajlatban, amelyiknek rövidebb, az folyton lecsúszik. A manapság divatos bokazokni meg... hát az még a szandál kérgéig se ér fel, és nyom alatta! Aztán valahogy csak kerül egy, ami elviselhető. De jó zoknit még nem gyártottak. Legalábbis olyat nem, ami Kócosnak jó. Érdekes, a két másik gyerekemnek jó az, amit kikészítetek... És ők hallgatnak a „rendes” nevükre is. Kócos csak „hivatalos” helyzetekben. Igaz, ezt a becenevet is mi adtuk neki még babakorában, de mégis kínos, mikor így mutatkozik be vadidegeneknek. Az is túlzás, hogy ha meglátom, hogy a fészertetején kötöget, és ijedtemben az anyakönyvezett nevén szólongatom, hogy jöjjön már le vacsorázni (ezt már a papagájunk is fújja, szégyenszemre ugyanolyan szörnyű hangsúllyal, ahogy tőlem hallotta), képes megvárni 5-6 szólást is, mire visszaszól, hogy ő hallja, de ugye emlékszem, hogyan kell szólítani?!

Épp elfogyott újra az erőm, a türelmem, amikor ez a két könyv a ke-

zembe került: Nochtia Tia: *Ősszel végem van, mint a vakációnak* – Egy hiperaktív gyermek panaszai, és Tea Teadore: *Hipergés*. Úgy olvastam őket, mint egy kisgyereket: a kettőt párhuzamosan. Így már szinte nem is emlékszem, melyik gondolat melyik könyvben volt. De hogy *nekem* szólt, az biztos. Nekem, mint *anyukának*. Pedig nekem, mint *gyógypedagógusnak* adták a könyveket, és szakmailag kérdezték a véleményemet.

Mint amikor az ember hócsatázásban átfagyva bemegy a meleg, illatos házba, és a tagjai elkezdnek kiengedni, úgy éreztem magam olvasás közben. Ez a két könyv a *szívemhez* szólt. Fejhez szóló könyveket, publikációkat a témában már sokat olvastam. Sokat

tanultam belőlük. Fontos dolgokat az agyműködésről, az idegrendszer éréséről, a figyelemről, a koncentrációs és pihenő szakaszok váltakozásáról, a következetesség fontosságáról, feltételrendszerek felállításáról. Úgy érzem, meg is tanultam ezeket. Használok is nap mint nap anyukaként, és a munkám során is. Lehet, hogy nem szép ilyet mondani, sőt, leírni, de ez a tudás már néha terhemre van. Ez a két könyv nem okít, nem bombáz szakmai információval. Hálás vagyok érte! Olyan varázsuk van, amittől olvad a gond a vállamon. Olvasás közben hol sírok (a feszültség így „folyik ki” belőlem), hol nevetek (mint tudjuk, a nevetés felszabadít és gyógyít). Azóta ritkábban bosszant, ha Kóc kikéri magának az anyakönyvezett nevét, és a szívembe (nem az eszembe!) villan Tea Teadore Eddyje. Reggelente, ha Kóc azt kéri, én készítem ki a ruháját, belenézek a dugig teli zoknis fiókba, és tudom, hogy ma csak egy lehet, ami a több tíz pár közül nagy nehezen megfelel; ilyenkor Nochtia Tia Gabójának jelenlétét érzem, és ha hiszik, ha nem: általában megfelel a zokni, amit kikészítetek!

Gabó és Eddy a barátaim. Sokat segítenek. Segítenek még jobban szeretni. Segítenek elfogadni. Erőt adnak, hogy tíz zoknit is újra összehajtogassak. Utoljára Tom Sawyert éreztem ennyire barátomnak, gyerekkoromban. Bár találkozhatnék velük! De hisz találkozom! Minden áldott nap ott vannak köztünk, velünk! Mikor Kóc a fészker tetején kötöget, és kérdezném, hogy miért ott, szinte hallom, ahogy ezek ketten kérdőn néznek rám: miért ne? És már nincs szükségem kérdésekre.

Volt már olyan gondolatom, hogy alig várom, Kócos akkora legyen,

hogy a kezébe adhassam a könyveket. Aztán rájöttem, nem csak Kóc kezébe kell adni. Mindenkiébe lehetne, kellene! Mindenkiébe, aki volt gyerek. Nem csak azokéba, akiknek van gyereke. Pláne nem csak azokéba, akiknek „problémás” gyereke van. Amúgy azt gondolom, nem feltétlenül probléma, ami az átlagosnál több figyelmet, munkát, türelmet, humort igényel. Eleve utálok a címkéket. Gabó Hípi-Hopinak nevezi a „magafajtákat”, ez legalább aranyos. Olvassa el tehát e két könyvet mindenki, aki örül annak, hogy nem vagyunk egyformák. Akit bosszantott már olyan dolog, amit más automatikusan elfogadott. Akinek voltak valaha olyan szokásai, igényei, amit mások feleslegesnek tartottak (én minden nadrághoz szíjat teszek, és jó szorosra meghúzom; sokan kérdezték már, nem kényelmetlen? Épp ellenkezőleg! Nekem így kényelmes!). Vegye kézbe, aki ment már valaha tyúklépésben boltba; aki útközben felejtette már el, miért is indult; akivel már előfordult akár csak egyszer is, hogy a padban ülve csak egy pillanatra elmerengett.

„Szívtágításként” ajánlom olyan szülőknek, pedagógusoknak, akik – hozzám hasonlóan – épp elveszítették a türelmüket, a humorérzéküket, és fáradtságukban már épp csak bosszankodni tudnak, és olyan kérdéseket feltenni: miért? Meddig tart még? Mért csinálja ezt velem? Hol hibáztam? Ebből a két könyvből erőt meríthetünk, kitartást, leolvadnak majd a rabláncok!

Ha elfogadjuk, hogy mindennek célja van, esetleg elgondolkozhatunk azon is, mit tanulhatunk azáltal, hogy „ilyen” feladatot kaptunk. Én hiszem, hogy tanulhatunk a gyerekeinktől. Minden gyerektől. Újratanulhatjuk, amit elfelejtettünk, de tanulhatunk olyat is, amit eddigi neveltetésünk során a nevelőink nem tudtak elérni. Van, akinek következetességet kell tanulni, van, akinek lazaságot. Van, akinek rendszerességet, másnak spontaneitást. És még ki tudja, miféléket! Valami közös azonban szokott lenni, és ez gyakran nehezen fér a felnőttek fejébe: nem csak azt lehet kérdezni, hogy „miért”, gyakran jobb a „miért ne?”!

Nochta Tia: *Ősszel végem van, mint a vakációnak.* Novum Verlag, Sopron, 2008. 2990 Ft. www.novumverlag.hu; Tea Teadore: *Hipergés.* Ton-Ton Kiadó Budapest, 2007. 900 Ft www.fimota.hu

